

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

20 marca | Nr. 8 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 57 — 61 Monitora Polskiego, zawierające m. in.:
Nr. 57—Dział nieurzędowy. Z Ministerstwa Przemysłu i Handlu (komunikat o podpisaniu dnia 27 lutego 1935 r. w Londynie układu handlowego między Polską a Wielką Brytanją).

146.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1935 r.

o zmianie taryfy celnej przywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególnione pozycje i punkty taryfy celnej przywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 657) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 872) otrzymują następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg I Zł gr	Cło od 100 kg II Zł gr
60	2. Banany	380.—	300.—
	Uwaga 1. a) Banany, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego .	200.—	200.—
	b) Banany niedojrzałe w postaci zielonych gron, sprowadzane przez krajowe dojrzewalnie przez porty polskiego obszaru celnego — za pozwoleniem Ministra Skarbu .	51.—	51.—
	3. Pomarańcze, mandarynki	380.—	300.—
	Uwaga 2. Pomarańcze i mandarynki, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego . . .	200.—	200.—
	4. Pomarańcze gorzkie tak zwane „grape fruits" .	380.—	300.—
	Uwaga 3. Pomarańcze gorzkie tak zwane „grape fruits", sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego	65.—	65.—
60	5. Cytryny	63.—	50.—
	Uwaga 4. Cytryny, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego .	30.—	30.—
61	1. powyżej 4 kg	190.—	150.—
	Uwaga 1. Daktyle, również suszone, w opakowaniu powyżej 4 kg, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego . . .	125.—	125.—
76	1. surowe	400.—	320.—
	Uwaga. Kawa i łupinki kawowe, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego	170.—	170.—
82	4. Pieprz czarny, pieprz biały, ziele angielskie, cynamon:		

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg I Zł gr	II Zł gr
	a) niemielone . . .	815.—	650.—
	b) mielone, krajane .	940.—	750.—
	Uwaga 1. Pieprz czarny, pieprz biały, ziele angielskie, cynamon — wszystko niemielone, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego .	550.—	550.—
	Uwaga 2. Pieprz czarny, pieprz biały, ziele angielskie, cynamon — wszystko mielone, krajane, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego	650.—	650.—
	5. Goździki, kwiat goździkowy, badian, imbir, kwiat muszkatołowy, gałka muszkatołowa, pieprz turecki w suchych strączkach oraz inne korzenie niewymienione:		
	a) niemielone . . .	725.—	580.—
	b) mielone, krajane .	790.—	630.—
	Uwaga 3. Towary, objęte punktem 5 lit. a) niniejszej pozycji, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego . . .	300.—	300.—
	Uwaga 4. Towary, objęte punktem 5 lit. b) niniejszej pozycji, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego . . .	365.—	365.—
206	Tłuszcz kakaowy . . .	95.—	75.—

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 14 marca 1935 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1935 r. Nr. 17, poz. 93).

147.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Załącznik Nr. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 951) uzupełnia się pozycjami następującemi:

Poz. tar. cel.	Nazwa towaru
60 p. 2 i uwagi 1a, 1b	Banany
60 p. 4 i uwaga 3	Pomarańcze gorzkie, t. zw. „grape fruits"
60 p. 5 i uwaga 4	Cytryny
76 i uwaga	Kawa, łupinki kawowe
78 i uwaga	Herbata
80 p. 1 i uwaga	Kakao w ziarnkach lub łamane, łupinki kakaowe,— wszystko surowe, suszone, prażone lub palone
82 p. 1	Szafran
82 p. 3	Kardamon
82 p. 4 i uwagi 1, 2	Pieprz czarny, pieprz biały, ziele angielskie, cynamon
82 p. 5 i uwagi 3, 4	Goździki, kwiat goździkowy i t. d. (cały punkt i uwagi)
320 z p. 3	Żelazo - cyjanki: sodowe, potasowe, wapniowe, wapniowo-potasowe
342 p. 1	Aceton

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 14 marca 1935 r. Nie dotyczy ono jednak towarów wymienionych w rozporządzeniu niniejszem, nadanych do bezpośredniego przywozu do polskiego obszaru celnego, nie wyłączając wolnych obszarów celnych, najpóźniej w dniu 13 marca 1935 r. tudzież znajdujących się w tym dniu na polskim obszarze celnym, jeżeli towary te zostaną zgłoszone do odprawy celnej ostatecznej w ciągu dni 30 od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1935 r. Nr. 17, poz. 94).

148.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o utworzeniu funduszu zasobów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705) w brzmieniu, zmienionem art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządza się co następuje:

§ 1. W celu utrzymania stałego zapasu materjałów zasobów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" tworzy się w tem przedsiębiorstwie fundusz zasobów. Fundusz ten nie posiada odrębnej osobowości prawnej.

§ 2. Fundusz zasobów tworzy się z wartości istniejącego zapasu materjałów i gotowizny za wydane materjały. Wysokość funduszu zasobów określa się na 165.000.000 zł.

§ 3. (1) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu może zwiększać lub zmniejszać wysokość funduszu zasobów.

(2) Zwiększenie funduszu zasobów może nastąpić z nadwyżek bilansowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", z kredytów rozchodowych funduszu inwestycyjnego lub też z innych kredytów na ten cel przyznanych.

§ 4. Należności funduszu zasobów za materjały wydane z zasobów dla celów eksploatacyjnych i inwestycyjnych powinny być wyrównane w tym samym okresie rachunkowym.

Kredytowanie należności poza okres rachunkowy, w którym one powstały, może nastąpić za zgodą Ministra Skarbu.

§ 5. Dla obrotów funduszu zasobów prowadzi się oddzielne księgi. Wyniki rocznych obrotów funduszu zasobów wchodzą do bilansów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 marca 1935 r. Nr. 16, poz. 90).

149.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o utworzeniu funduszu zaliczkowego dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705) w brzmieniu, zmienionem art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządza się co następuje:

§ 1. Na cele zaliczek na uposażenie dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" tworzy się w tem przedsiębiorstwie fundusz zaliczkowy. Fundusz ten nie posiada odrębnej osobowości prawnej.

§ 2. Fundusz zaliczkowy tworzy się z zysków bilansowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 3. Wysokość Funduszu zaliczkowego określa się na 10.000.000 zł.

W razie otwarcia nowych linij kolejowych i zwiększenia w związku z tem ilości pracowników może być zwiększona wysokość tego funduszu.

Wysokość funduszu zaliczkowego może być zwiększona tylko z zysków bilansowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Wysokość funduszu zaliczkowego będzie wykazywana w bilansie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 4. Wysokość zaliczek na uposażenie, warunki ich udzielania i spłaty określają osobne przepisy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 marca 1935 r. Nr. 16, poz. 91).

150.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw.

Na podstawie art. 37 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) W roku podatkowym 1935 podatek przemysłowy od obrotu będzie pobrany w formie ryczałtu od przedsiębiorstw, które podlegały zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu za rok podatkowy 1934 na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13,

poz. 111) i które na rok podatkowy 1935 zostały zaliczone w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym:

a) do kategorji II świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych według części II lit. A rozdział I kat. II p. p. 2 i 3 taryfy,

b) do kategorji III i IV świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych według części II lit. A rozdziały I, IX, XII i XX taryfy,

c) do kategorji VI, VII i VIII świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych według części II lit. C. rozdział XIX taryfy (z wyjątkiem przedsiębiorstw wymienionych w ustępie 3-cim paragrafu niniejszego),

d) do kategorji VIII świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych według części II lit. C rozdziały IV i XVIII taryfy.

(2) Przedsiębiorstwa wymienione w ustępie 1) paragrafu niniejszego, a prowadzone w roku 1935 pod inną firmą lub przez inną osobę niż w roku 1934, podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu w formie ryczałtu, o ile nie zmieniły zakresu oraz przedmiotu swojej działalności.

(3) Podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu będzie w roku podatkowym 1935 pobrany nadto od przedsiębiorstw zaliczonych na rok 1935 w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym do kategorji VIII świadectw przemysłowych według części II lit. C rozdział XIX taryfy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają nie więcej niż jednego najemnego pracownika. Do najemnych pracowników nie zalicza się uczniów przemysłowych, trzymanych w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej, w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr. 40, poz. 350).

§ 2. Z wymienionych w § 1 przedsiębiorstw wyłączone są od opłaty podatku przemysłowego od obrotu w formie ryczałtu:

a) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie statutów lub przepisów specjalnych obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom;

b) przedsiębiorstwa sprzedaży mięsa, połączonej z wyrębem (część II lit. A rozdział I — kategorja trzecia — p. 3 oraz kategorja czwarta taryfy), przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży mięsa i wędlin (cz. II lit. A rozdział I — kategorja trzecia — p. 1 oraz kategorja czwarta taryfy) oraz przedsiębiorstwa wyrobu wędlin (cz. II lit. C, rozdział XIX taryfy);

c) przedsiębiorstwa, które do dnia 31 marca 1935 r. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemne oświadczenie o prowadzeniu od początku 1935 roku prawidłowych lub uproszczonych ksiąg handlowych.

§ 3. (1) Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu za rok podatkowy 1935 dla przedsiębiorstw wymienionych w ustępie 1) § 1 ustala się na rzecz Skarbu Państwa w tej samej wysokości, jaka była przyjęta przy wymiarze zryczałtowanego podatku za rok 1934 w myśl § 3 i § 5 ustęp trzeci rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 111).

(2) W przypadku sprostowania wymiaru zryczałtowanego podatku za rok 1934 na skutek odwołania płatnika, bądź też obniżenia wymiaru w drodze indywidualnej ulgi, zryczałtowany podatek za rok 1935 ustala się w wysokości obliczonej w orzeczeniu na odwołanie lub postanowieniu na podanie o udzielenie ulgi.

(3) Do podatku na rzecz Skarbu Państwa dolicza się dodatek komunalny w wysokości ustalonej przez właściwe związki komunalne.

(4) Do podatku nie dolicza się 10% dodatku, pobieranego w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82).

§ 4. (1) Dla przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie 3) § 1, ustala się zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu w następującej wysokości:
zł 16 — na rzecz Skarbu Państwa.

(2) Dodatek na rzecz związków komunalnych oblicza się w wysokości, ustalonej przez właściwe związki komunalne.

(3) Do podatku nie dolicza się 10% dodatku, pobieranego w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82).

§ 5. (1) Zaliczenie poszczególnych przedsiębiorstw do ryczałtu oraz obliczenie zryczałtowanego podatku uskuteczniają urzędy skarbowe.

(2) Urząd skarbowy wyłączy z pośród przedsiębiorstw, podlegających zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu, przedsiębiorstwa, których obroty za rok 1933 lub 1934, na podstawie posiadanych przez urząd skarbowy danych, przewyższają co najmniej o 50% przeciętne obroty, przyjęte za podstawę wymiaru zryczałtowanego podatku za rok podatkowy 1935. O postanowieniu tem urząd skarbowy zawiadomi płatnika pisemnie.

(3) O wymiarze podatku będą płatnicy powiadomieni zapomocą nakazów płatniczych.

§ 6. Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na rok podatkowy 1935 oraz postanowienia, o których mowa w ustępie 2) § 5, urzędy skarbowe roześlą do dnia 15 kwietnia 1935 r.

§ 7. Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na rok podatkowy 1935 płatny jest w czterech równych ratach w następujących terminach: 30 kwietnia, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia 1935 r.

§ 8. Jeżeli zostanie stwierdzone w trybie art. 82, 181 i 194 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346), że przedsiębiorstwo opłacające zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu powinno być w roku 1935 zaopatrzone w świadectwo przemysłowe kategorji wyższej od przewidzianych w ustępie 1) § 1, bądź, jeżeli zostanie stwierdzone, że przedsiębiorstwo wymienione w ustępie 3) § 1 zatrudnia większą ilość pracowników, niż to przewiduje ustęp 3) § 1, — wówczas takie przedsiębiorstwo będzie wykreślone z liczby przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek i pociągnięte do opłacania podatku przemysłowego od obrotu na zasadach ogólnych.

§ 9. Niewpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku będą ściągnięte przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

§ 10. Urząd skarbowy może wyjątkowo zwalniać od zryczałtowanego podatku ubogich płatników w trybie art. 3 ust. ostatni ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

§ 11. (1) Od nakazów płatniczych na zryczałtowany podatek służy płatnikom prawo wnoszenia odwołań w terminie do dnia 15 maja 1935 r. włącznie.

(2) Odwołania mogą dotyczyć wyłącznie spraw:

a) pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku wbrew przepisom §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego;

b) obliczenia zryczałtowanego podatku wbrew przepisom § 3 rozporządzenia niniejszego.

(3) Nadto w terminie do dnia 15 maja 1935 r. włącznie służy płatnikom prawo wnoszenia zażaleń na postanowienia, o których mowa w ustępie 2) § 5, oraz zażaleń w sprawie niezaliczenia przedsiębiorstwa do rzędu przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek w myśl rozporządzenia niniejszego.

(4) Odwołania i zażalenia przedstawia naczelnik urzędu skarbowego z własnym wnioskiem właściwej komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

(5) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia zryczałtowanego podatku w przepisanym terminie, ani też prawa władzy skarbowej do ściągnięcia wymierzonego podatku.

§ 12. W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu roku 1935 płatnik powinien o tem donieść niezwłocznie właściwemu urzędowi skarbowemu, który po uprzedniem stwierdzeniu faktu zlikwidowania przedsiębiorstwa, zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części, przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu, do końca roku 1935.

§ 13. (1) Przedsiębiorstwa, podlegające zryczałtowanemu podatkowi w myśl rozporządzenia niniejszego, nie są obowiązane do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu na rok 1935 (art. 36 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym).

(2) Przedsiębiorstwa, które podlegały zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 111), a nie podpadają pod przepisy rozporządzenia niniejszego, powinny opłacać zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu na rok 1935 na zasadzie art. 36 ustęp czwarty ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 marca 1935 r. Nr. 16, poz. 89).

Załącznik do § 5 rozp. Min. Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (poz. 150).

(pieczęć urzędu)	**DOWÓD DORĘCZENIA NAKAZU PŁATNICZEGO** na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935.
Imię i nazwisko płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa oraz kategorja świad. przemysłowych	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

Dnia .... 193...... r. nakaz płatniczy

doręczyłem: otrzymałem:

....

(podpis) (podpis)

(pieczęć urzędu) Konto urzędu w P. K. O. Nr....................	**NAKAZ PŁATNICZY** na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935.
Imię i nazwisko płatnika (firma)	
Rodzaj przedsięb. oraz kategorja świad. przemysł.	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

W myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 89) powyższe przedsiębiorstwo opłaca zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935 w następującej wysokości:

	złotych	
podatek na rzecz Skarbu Państwa	....	
dodatek na rzecz związków samorządowych	....	
razem		

płatne w czterech równych ratach kwartalnych po zł.................. gr........... na rzecz Skarbu Państwa i po zł................ gr....... na rzecz związków samorządowych, razem po zł................ gr....... w następujących terminach:

I	II	III	IV
do 30 kwietnia	do 15 lipca	do 15 października	do 15 grudnia 1935

Objaśnienie na odwrotnej stronie. Dnia.................................... 1935 r.

(Pieczęć lub podpis władzy wymiarowej)

Format A 5.

OBJAŚNIENIE.

(Wyciąg z rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 89).

§ 9.

Niewpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku będą ściągnięte przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

§ 11.

(1) Od nakazów płatniczych na zryczałtowany podatek służy płatnikom prawo wnoszenia odwołań w terminie do dnia 15 maja 1935 r. włącznie.

(2) Odwołania mogą dotyczyć wyłącznie spraw:

a) pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku wbrew przepisom §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego;

b) obliczenia zryczałtowanego podatku wbrew przepisom § 3 rozporządzenia niniejszego.

(3) Nadto w terminie do dnia 15 maja 1935 r. włącznie służy płatnikom prawo wnoszenia zażaleń na zawiadomienia, o których mowa w ustępie 2) § 5, oraz zażaleń w sprawie niezaliczenia przedsiębiorstwa do rzędu przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek w myśl rozporządzenia niniejszego.

(4) Odwołania i zażalenia przedstawia naczelnik urzędu skarbowego z własnym wnioskiem właściwej komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

(5) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia zryczałtowanego podatku w przepisanym terminie, ani też prawa władzy skarbowej do ściągnięcia wymierzonego podatku.

§ 12.

W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu roku 1935 płatnik powinien o tem donieść niezwłocznie właściwemu urzędowi skarbowemu, który po uprzedniem stwierdzeniu faktu zlikwidowania przedsiębiorstwa, zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części, przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu, do końca roku 1935.

151.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 14, 23, 25, 45 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 361) wprowadza się następujące zmiany:

1) W § 1 w punkcie a) liczbę: „7.10" zastępuje się liczbą: „5.60".

2) W § 2 w punkcie a) liczbę: „9.00" zastępuje się liczbą: „7.50".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1935 r. Nr. 17, poz. 95).

152.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 marca 1935 r.

w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Lublinie.

Na podstawie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie zwija się Urząd Celny w Lublinie.

§ 2. Likwidację Urzędu Celnego w Lublinie porucza się Urzędowi Celnemu w Warszawie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

153.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 lutego 1935 r.

w sprawie uzupełnienia instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych.

Uzupełniając postanowienia instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych z dnia 22 lipca 1932 r. (dodatek do Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20 z dnia 22 lipca 1932 r.) zarządzam co następuje:

I.

ŁĄCZNE UPOMNIENIA (§ 16 P. E.).

1) Wpływające do referatów egzekucyjnych tytuły wykonawcze, zarówno własne jak i nadesłane przez innych wierzycieli, a dotyczące właścicieli gruntów o obszarze do 15 ha— (płatników indywidualnych) oraz właścicieli gruntów o obszarze nieograniczonym w jednostkach zbiorowych układa referent, po wciągnięciu do ewidencji wzór Nr. 6, gminami, w gminach zaś — według wsi (osad) i ścisłego alfabetu nazwisk zobowiązanych.

2) Dla zobowiązanych, wymienionych w ustępie poprzedzającym, sporządza referent według poszczególnych wsi (osad) jedno łączne upomnienie (wzór Nr. 50) w dwóch egzemplarzach przez kalkę, do którego wciąga nazwiska wszystkich zalegających z opłatą należności na rzecz Skarbu oraz obcych wierzycieli.

3) Do pierwszego egzemplarza łącznego upomnienia dołącza referent odnośne odcinki indywidualnych upomnień (str. 3 i 4 druku tytułu wykonawczego lub zarządzenia egzekucyjnego) po uprzedniem zastąpieniu w tekście tych upomnień wyrazów:

„licząc od dnia następnego po dacie doręczenia niniejszego upomnienia" wyrazami: „od odbioru łącznego upomnienia przez Urząd Gminny", uwidocznieniu w nich należnej opłaty za upomnienie, obliczonej w sposób podany w części I p. 7) niniejszego zarządzenia, oraz odcięciu potwierdzeń odbioru.

Do drugiego egzemplarza łącznego upomnienia wkłada się wszystkie dotyczące tytuły wykonawcze.

4) Referaty prowadzą ewidencje wysłanych łącznych upomnień według wzoru Nr. 51. Numer kolejny tej ewidencji umieszcza się na obu egzemplarzach łącznego upomnienia jako jego numer z dodaniem litery „Ł" (np. Nr. 20/Ł).

5) Po wciągnięciu łącznych upomnień do ewidencji wzór Nr. 51 wysyła referent pierwsze egzemplarze tych upomnień wraz z załącznikami do urzędów gminnych dla przekazania ich sołtysom celem ogłoszenia treści łącznego upomnienia zobowiązanym, doręczenia im indywidualnych upomnień i zwrotu do urzędu gminnego w ciągu dni 7 od daty otrzymania upomnień przez te urzędy.

W ciągu następnych 7 dni Urząd gminny obowiązany jest zwrócić Urzędowi Skarbowemu upomnienia zbiorowe wraz z wypełnionym odcinkiem „potwierdzenie odbioru". Drugie egzemplarze łącznych upomnień wraz z dotyczącemi tytułami wykonawczemi referent przechowuje w kolejnym porządku numerów ewidencji wzór Nr. 51 w grupie I-ej akt w osobnej teczce.

6) Pokwitowania z odbioru przez Urząd gminny łącznych upomnień w miarę ich wpływu przykleja się do drugich egzemplarzy tych upomnień, na tytułach zaś dołączonych do powyższych upomnień odnotowuje się datę odbioru łącznego upomnienia i jego numer, datę upływu terminu upomnienia oraz kwotę należnej opłaty egzekucyjnej za upomnienie, obliczoną w sposób podany w części I p. 7) niniejszego zarządzenia, przyczem w wypadku gdy w łącznem upomnieniu figurują dwa lub więcej tytułów wykonawczych, dotyczących tego samego zobowiązanego, opłatę za upomnienie odnotowuje się tylko na jednym z tytułów państwowych, poczem tytuły wykonawcze podkłada się do odpowiednich przegródek (półek) i teczek II-giej grupy akt.

Drugie egzemplarze łącznych upomnień z dowodami doręczenia przechowują referaty w kolejnym porządku numerów ewidencji wzór Nr. 51 w osobnych teczkach, zatytułowanych „łączne upomnienia" a po upływie roku kalendarzowego przekazują do składnicy akt.

7) Opłatę za łączne upomnienie zobowiązanych oblicza się w wysokości, przypadającej według taryfy (zał. do § 57 E. P.) od ogólnej sumy ściąganych należności, objętych łącznem upomnieniem.

Opłatę za upomnienie od każdego zobowiązanego pobiera się w kwocie, wynoszącej taką część ogólnej należności za łączne upomnienie, jaka przypada z podzielenia pełnej opłaty przez ilość zobowiązanych.

W przypadkach, gdy w łącznem upomnieniu figurują dwa lub więcej tytułów wykonawczych, dotyczących tego samego zobowiązanego, przypadającą od niego w myśl ustępu poprzedniego opłatę za upomnienie pobiera się w całości przy likwidacji pierwszego tytułu.

II.

PRZEPISY OGÓLNE.

1) Do § 27 instr.

Niewymienienie lub mylne wymienienie adresu zobowiązanego we wniosku egzekucyjnym uprawnia urząd skarbowy do zwrotu wniosku wierzycielowi bez wykonania.

2) Do § 33 instr.

W razie stwierdzenia nieściągalności sum, egzekwowanych na rzecz innych wierzycieli (nie wyłączając urzędów skarbowych), — urząd skarbowy przesyła wierzycielowi przy piśmie wzór Nr. 48 protokół nieściągalności wraz z odpisem tytułu wykonawczego względnie zarządzenia egzekucyjnego (str. 3 i 4 druków), oryginał zaś tytułu wykonawczego względnie zarządzenia egzekucyjnego (str. 1, 2, 7 i 8 (druków) składa do grupy III-ej akt, po uprzedniem odnotowaniu na stronie 8-ej tytułu i ewidencji wzór Nr. 6 daty i sposobu załatwienia oraz obciążenia konta wierzyciela (o ile nim nie jest władza skarbowa) nieściągalną opłatą za upomnienie i ewentualnemi wydatkami egzekucyjnemi.

3) Do § 48 instr.

O ile obcy wierzyciel w ciągu 3-ch miesięcy od dnia wydania urzędowi skarbowemu zlecenia wstrzymania egzekucji zobowiązanemu nie zarządzi ponownego jej wdrożenia, — odnośne akta egzekucyjne powinny być po uprzedniem zlikwidowaniu kosztów egzekucyjnych przeniesione z podgrupy F do grupy III-ej akt, jako definitywnie załatwione.

4) Do § 54 instr.

Nie należy przydzielać do egzekucji tytułów wykonawczych na należności perjodycznie powtarzające się, jeżeli opłata za upomnienie przekracza 1/3 część łącznej należności w każdym z tych tytułów wymienionych.

Przydział do egzekucji takich tytułów wykonawczych może nastąpić dopiero wówczas, gdy wskutek dopływu dalszych tytułów dla tego samego zobowiązanego suma opłat za upomnienie będzie równa lub niższa od 1/3 ogólnej zaległości tegoż zobowiązanego.

Do tego czasu odnośne tytuły wykonawcze należy przechowywać w grupie I-ej na oddzielnem miejscu w porządku alfabetycznym miejscowości i nazwisk zobowiązanych, poczem winny być przeniesione na właściwe miejsce do grupy II-ej.

5) Do § 99 instr.

Przepisu § 58 P. E. w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78) nie należy stosować w przypadkach, gdy wierzycielem jest władza skarbowa. W razie stwierdzenia nieściągalności sum egzekwowanych na rzecz tych wierzycieli, opłaty za upomnienie oraz wydatki egzekucyjne podlegają umorzeniu z urzędu.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. (poz. 153).

Urząd Skarbowy
w..............................

Do
Urzędu Gminnego
w..............................

Na podstawie § 16 Rozp. Rady Ministrów z dnia 25.6. 1932 r. w brzmieniu ustalonem Rozp. z dnia 28.I. 1934 r. (Dz U. R. P. Nr 10, poz. 78) Urząd Skarbowy przesyła **łączne upomnienie** celem powiadomienia o jego treści poszczególnych zobowiązanych oraz doręczenia im załączonych indywidualnych upomnień, pod rygorem, przewidzianych w § 16 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia.

Zał.............................. upomnień

Naczelnik Urzędu Skarbowego

Urząd Skarbowy w.............................. ŁĄCZNE UPOMNIENIE. Nr. /Ł Ref. Dnia.............................. 193 r.	Do płatników wsi — osady.............................. .... gminy .... wymienionych na odwrotnej stronie

W myśl § 16 Rozp. Rady Ministrów z dnia 25.6.1932 r. w brzmieniu ustalonem Rozp. z dnia 28.I.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) Urząd Skarbowy wzywa zobowiązanych do uiszczenia należności, wyszczególnionych w załączonych upomnieniach, w terminie i w sposób wskazany w tych upomnieniach.

W razie nieuiszczenia całkowitej należności w oznaczonym terminie nastąpi wdrożenie kroków egzekucyjnych z pobraniem dalszych kosztów.

Naczelnik Urzędu Skarbowego

POTWIERDZENIE ODBIORU ŁĄCZNEGO UPOMNIENIA

Nr /Ł Ref.

Łączne upomnienie.............. Urzędu Skarbowego w .... z załącznikami

odebrałem dnia.............................. 193 .. r.

(podpis doręczającego) M. P. (Urząd gminny)

wz. Nr .... M. S.
E. 50.

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	Uwagi
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	U w a g i
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				
31				
32				
33				
34				
35				
36				

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	U w a g i
37				
38				
39				
40				
41				
42				
43				
44				
45				
46				
47				
48				
49				
50				
51				
52				

Ilość zobowiązanych..........

Ogólna kwota

zaległości zł.......... gr..........

Opłata za łączne upomnienie

zł.......... gr..........

Urząd Skarbowy
w ....

Do
Urzędu Gminnego
w ....

Na podstawie § 16 Rozp. Rady Ministrów z dnia 25.6.1932 r. w brzmieniu ustalonem Rozp. z dnia 28.I. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) Urząd Skarbowy przesyła **łączne upomnienie** celem powiadomienia o jego treści poszczególnych zobowiązanych oraz doręczenia im załączonych indywidualnych upomnień, pod rygorem, przewidzianych w § 16 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia.

Zał.......................... upomnień . Naczelnik Urzędu Skarbowego

Urząd Skarbowy w ŁĄCZNE UPOMNIENIE. Nr. /Ł Ref. Dnia .... 193...... r.	Do płatników wsi — osady .... gminy .... wymienionych na odwrotnej stronie

W myśl § 16 Rozp. Rady Ministrów z dnia 25.6. 1932 r. w brzmieniu ustalonem Rozp. z dnia 28.I. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) Urząd Skarbowy wzywa zobowiązanych do uiszczenia należności, wyszczególnionych w załączonych upomnieniach, w terminie i w sposób wskazany w tych upomnieniach.

W razie nieuiszczenia całkowitej należności w oznaczonym terminie nastąpi wdrożenie kroków egzekucyjnych z pobraniem dalszych kosztów.

Naczelnik Urzędu Skarbowego

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	Uwagi
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	Uwagi
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				
31				
32				
33				
34				
35				
36				

L. porz.	Nazwisko i imię zobowiązanego	Nr. Nr. tytułów wykonawczych	Opłata za upomnienie groszy	U w a g i
37				
38				
39				
40				
41				
42				
43				
44				
45				
46				
47				
48				
49				
50				
51				
52				

Ilość zobowiązanych ....

Ogólna kwota zaległości zł.................... gr..........

Opłata za łączne upomnienie

zł.................... gr..........

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. (poz. 153).

(Strona 1)

URZĄD SKARBOWY
w ....

Referat ....

E W I D E N C J A

wysłanych łącznych upomnień

na rok 193.............

Pouczenie:

1) Rubryki 1 — 3 wypełnia się przed wysłaniem łącznego upomnienia.
2) Rubrykę 4 wypełnia się po otrzymaniu pokwitowania z odbioru łącznego upomnienia przez Urząd gminny.

Wz. Nr. M. S.
E. 51.

(Strona 2, 3 i 4)

Nr. poz.	Nazwa wsi — osady i gminy	Wysokość opłaty za łączne upomnienia	Data odbioru łącznego upomnienia przez Urząd gminny	Uwagi
1	2	3	4	5

154.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie uchylenia zarządzenia z dnia 29 października 1934 r. o warunkach uzyskania pozwoleń na zastosowanie zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonjalnych i olejów roślinnych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na owoce południowe, towary kolonjalne i oleje roślinne (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 878) zarządza się co następuje:

§ 1.

Uchyla się zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 października 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o warunkach uzyskania pozwoleń na zastosowanie zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonjalnych i olejów roślinnych (Monitor Polski Nr. 252, poz. 325) w brzmieniu nadanem zarządzeniem z dnia 5 marca 1935 r. (Monitor Polski Nr. 57, poz. 76).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 14 marca 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 marca 1935 r. Nr. 58, poz. 77).

155.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 lutego 1935 r.

o zlikwidowaniu wolnego składu olejów mineralnych firmy „Galicja" Sp. Akc., Oddział w Grudziądzu.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż wolny skład olejów mineralnych firmy Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja" Sp. Akc., Oddział w Grudziądzu, otwarty na podstawie zezwolenia Ministerstwa Skarbu z dnia 13 września 1927 r. L. D. A. M. 17668/B, został przez wymienioną firmę zlikwidowany w miesiącu wrześniu 1934 r., wobec czego przestał istnieć jako magazyn uprawniony do przechowywania nieopodatkowanych olejów mineralnych.

Za Kierownika Departamentu:
(—) Zaremba
Naczelnik Wydziału.

156.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie numerów obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 1 marca 1935 r.

40 000 dol.

246 336

8 000 dol.

920 902

po 3 000 dol.

227 314, 692 160, 878 931

po 1 000 dol.

337 047, 787 006, 1 330 488, 1 357 308, 1 490 783

po 500 dol.

269 834,	629 372,	732 442,	810 038,	1 462 205,
331 341,	716 818,	755 525,	825 405,	1 497 509.

po 100 dol.

26 134,	392 412,	649 120,	1 011 324,
29 560,	397 118,	658 289,	1 027 176,
43 841,	406 171,	664 397,	1 124 886,
49 798,	414 060,	687 415,	1 134 580,
51 437,	439 925,	694 645,	1 159 641,
52 165,	444 977,	702 407,	1 165 498,
53 881,	456 581,	702 876,	1 174 048,
69 532,	470 402,	714 878,	1 179 014,
85 613,	474 135,	717 787,	1 205 578,
108 658,	509 417,	722 678,	1 219 956,
150 244,	520 073,	737 133,	1 229 437,
190 395,	545 230,	754 793,	1 242 280,
301 003,	595 357,	797 864,	1 262 769,
312 521,	621 121,	816 422,	1 308 170,
329 438,	624 054,	849 648,	1 390 340,
335 158,	626 808,	866 574,	1 435 470,
346 200,	630 481,	895 043,	1 448 334,
351 814,	643 174,	946 742,	1 448 417,
359 834,	648 157,	953 591,	1 492 257,
372 215,	648 195,	990 825,	1 498 747.

Ogółem wylosowano 100 premij na sumę 75 000 dolarów.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) Dr. Jakubowski.

157.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

426: (art. 142 punkt 23 i art. 160 punkt 1). Przewidziane w § 22 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 51) zaświadczenie przez urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, dokonane celem oparafowania ksiąg, prowadzonych przez fabryki zapałek, jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 160 (p. 1) w związku z punktem 23 art. 142 u. o. s. Podanie, wniesione do urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych o oparafowanie, o którem mowa, jest wolne od opłaty na mocy powołanego art. 142 (p. 23) u. o. s. (L. D. V. 2540/5/35).

427: (art. 90). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 31 października 1934 r. L. Rej. 8406/31 uznał tezę, wypowiedzianą w wykładni Nr. 235 (ogłoszonej w Nr. 28 Dziennika Urzędowego z r. 1929), w brzmieniu ustalonem wykładnią Nr. 354 (ogłoszoną w Nr. 35 Dziennika Urzędowego z r. 1932). Odpowiednikiem art. 73 prawa o spółkach akcyjnych jest obecnie art. 412 kodeksu handlowego (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 57, poz. 502). Odpowiednikami art. 91 i 92 prawa o spółkach akcyjnych są obecnie art. 379 i 380 kodeksu handlowego (L. D. V. 7219/5/35).

428: (art. 137). Zdarza się, że inkasent, wręczywszy dłużnikowi rachunek i otrzymawszy niezwłocznie zapłatę, wydaje dłużnikowi pokwitowanie, które bądź inkasent, bądź dłużnik nakleja na rachunku. Pokwitowanie takie brzmi: Firma Nr. Nr. . . . . . uiściła kwotę . . . . . . zł . . . gr na poczet powyższego rachunku Nr. . . . (data i podpis inkasenta) Nr. . . . . . .

Pierwszy z numerów jest identyczny z numerem, uwidocznionym na rachunku, drugi oznacza numer pokwitowania.

Pokwitowanie, o którem mowa, jest dokumentem **oddzielnym** od rachunku i wobec tego **nie** korzysta z uwolnienia od opłaty stemplowej, przewidzianego w punkcie 3 art. 137 u. o. s.

Okoliczność, że ten odrębny od rachunku dokument jest z rachunkiem mechanicznie złączony, nie ma znaczenia, gdyż mimo to pokwitowanie nie jest umieszczone na rachunku, lecz z rachunkiem jest złączony odrębny od niego dokument.

Nie należy kwestjonować pokwitowań, o jakich mowa, sporządzonych po koniec kwietnia 1935 r. (L. D. V. 8786/5/35).

158.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 marca 1935 r.

L. D. III. 3885/3/35

w sprawie przyjmowania walorów na podatki.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Według doniesienia Urzędu Długów Państwa szereg kas urzędów skarbowych nie stosuje się do postanowień zarządzenia tut. z dnia 28 lipca 1933 r. L. D. III. 11148/6/33 w sprawie przyjmowania walorów państwowych na podatki.

Przytoczone przez Urząd Długów Państwa niewłaściwości polegają na:

1) kasowaniu obligacyj oraz kuponów od tych obligacyj,
2) nadsyłaniu do Urzędu Długów Państwa obligacyj wraz z kuponami zapadłemi, które to kupony powinny być odcięte od przyjętych obligacyj, oraz zrealizowane na ogólnych zasadach przyjętych przy realizowaniu zapadłych kuponów,
3) przyjmowaniu obligacyj 6% Pożyczki Narodowej nie według wartości nominalnej (okólnik L. D. III. 17766/3/34 z dn. 31/I. 1935 r.),
4) niezaznaczeniu w wykazach, przy których obligacje są przesyłane do Urzędu Długów Państwa numerów obligacyj oraz numerów dotyczących kuponów,
5) niezaopatrywaniu wykazów datą i L.,
6) nadsyłaniu walorów do Urzędu Długów Państwa z opóźnieniem.

Ponieważ przytoczone wyżej niedokładności powodują zamęt w rachunkowości Urzędu Długów Państwa, zechce Izba Skarbowa wydać niezwłoczne zarządzenia, celem usunięcia na przyszłość tych niedokładności, oraz zawiadomienia odpowiedzialnych urzędników, że w razie niezastosowania się w przyszłości do obowiązujących zarządzeń pociągnięci zostaną do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Ponadto Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że nie wszystkie kasy urzędów skarbowych zapisują przyjęte walory do dziennika przychodu, jako wpływ papierów wartościowych, wskutek czego wyjaśnia się, że wszelkie przyjęte na podatki walory powinny być bieżąco zapisywane również w ogólnym dzienniku przychodu w rubryce przychód w papierach wartościowych, przyczem obligacje państwowej renty ziemskiej, 6% Pożyczki Narodowej oraz 4% listy zastawne Państwowego Banku Rolnego powinny być zapisywane według wartości nominalnej, zaś skrypty Dłużne Skarbu Państwa według warto-

ści efektywnej, t. j. po potrąceniu zrealizowanych już rat amortyzacyjnych (bez uwzględnienia wartości bieżącego oprocentowania).

Wkońcu Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, wskutek wątpliwości poruszonych przez jedną z izb skarbowych, że państwowy podatek dochodowy może być w całości uiszczany odnośnemi walorami, wypłata zaś udziału w tym podatku związkom samorządowym powinna nastąpić w gotówce.

Dyrektor Departamentu:
(—) Nowak

159.

OKÓLNIK T. 3 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 marca 1935 r.

L. D. IV. 6773/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 698 — 703, 797, 887, 960, 964 i 1249).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ustęp 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Pasy biodrowe dziane, względnie uszyte z materjałów dzianych, należy clić, w zależności od materjału i stopnia wykończenia, według odnośnych pozycyj i punktów przewidujących wyroby dziane osobno niewymienione (poz. poz. 698 — 703).

2) Tektura koloru naturalnego wyrabiana z masy papierowej celulozowej z dodatkiem mączki skórzanej, tak zwana „tektura szewska", podlega cłu według pozycji 797 p. 2 taryfy celnej.

3) Wyroby porcelanowe osobno niewymienione bez ozdób, chociażby z obwódkami, pokryte glazurą koloru kremowego należy clić według pozycji 887 p. 3 taryfy celnej, jako wyroby porcelanowe o powierzchni jednolicie barwionej.

4) Wyroby porcelanowe, objęte p. p. 3 i 4 poz. 887 z obwódkami, względnie ozdobami platynowemi należy clić według litery „b" jako „inne" w punkcie 3, względnie według litery „a" jako „bez złocenia" w punkcie 4 pozycji 887 taryfy celnej, zależnie od tego czy posiadają obwódki, czy ozdoby.

5) Gwoździe żelazne, stalowe, z żeliwa kowalnego zaopatrzone w główki z blachy żelaznej, o grubości blachy 4 mm i mniej, w razie gdy główka gwoździa waży więcej niż jego nóżka, podlegają cłu według pozycji 960 punktu i litery odpowiednich zależnie od wykończenia i wagi.

6) Samozamykacze do drzwi systemu „Yale", „B. K. S.", działające za pomocą spiralnej sprężyny, umieszczonej w żeliwnej obudowie napełnionej oliwą, należy clić według poz. 964 p. 1 litery odpowiedniej taryfy celnej, jako wyroby żelazne osobno niewymienione obrobione w sposób wskazany w punkcie pierwszym powyższej pozycji.

7)Obsadki do napełniania pozłacane, posrebrzane lub z takiemi ozdobami należy clić według pozycji 1249 p. 3 lit. „a" cyfry rzymskiej odpowiedniej taryfy celnej.

Według pozycji 1249 p. 3 lit. „b" taryfy celnej należy clić obsadki do napełniania z częściami lub ozdobami z metali szlachetnych, o ile te części, względnie ozdoby, nie stanowią o istotnej wartości przedmiotu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

160.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1935 r.

L. D. IV. 7974/3/35

w sprawie zaświadczeń o kompensacyjnym wywozie.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Lwowie, Mysłowicach, Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku, Urzędu Celnego w Gdyni, Warszawie, Śniatynie - Załuczu, Turmontach, Zebrzydowicach, Wilnie, Lwowie, Krakowie, Zbąszyniu, Łodzi, Katowicach, Stołpcach.

Wobec tego, że zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1935 r. („Monitor Polski" Nr. 58, poz. 77) uchylone zostało z dniem 14 marca 1935 r. zarządzenie z dnia 29 października 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o warunkach uzyskania pozwoleń na zastosowanie zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonjalnych i olejów roślinnych („Monitor Polski" Nr. 252, poz. 325 z dnia 2 listopada 1934 r.) w brzmieniu nadanem zarządzeniem z dnia 5 marca 1935 r. („Monitor Polski" Nr. 57, poz. 76), Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż począwszy od dnia 14 marca 1935 r. wywóz towarów zagranicę, traktowany do tego terminu jako wywóz kompensacyjny, traci swój kompensacyjny charakter.

W związku też z powyższem i niezależnie od tego, kiedy towar zgłoszony został do odprawy celnej, należy odmówić potwierdzenia występu towarów zagranicę, na zaświadczeniach o kompensacyjnym wywozie, we wszystkich przypadkach, kiedy stwierdzonem zostanie, że wywóz towaru z polskiego obszaru celnego (również wolnego obszaru celnego, wolnej strefy) zagranicę nastąpił po dniu 13 marca 1935 r.

Nie potwierdzone przez urzędy celne zaświadczenia o kompensacyjnym wywozie na żądanie stron powinny być im zwrócone, z zaznaczeniem o tem w zgłoszeniu celnem wywozowem.

O powyższem zarządzeniu Dyrekcje Ceł niezwłocznie powiadomią podległe urzędy celne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

161.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1935 r.

L. D. IV. 8780/3/35

w sprawie stosowania zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonjalnych i olejów roślinnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec zachodzących w niektórych urzędach celnych wątpliwości, czy od dnia 14 marca 1935 r. można nadal stosować cła zniżone przewidziane w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. o zniżkach celnych na owoce południowe, towary kolonjalne i oleje roślinne (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 878), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zniżki te obowiązują do dnia 31 marca 1935 r. i należy je zatem do tego terminu stosować we wszystkich przypadkach, w których strona przedstawi odpowiednie pozwolenie Ministra Skarbu z określoną w pozwoleniu ważnością do dnia 31 marca 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

162.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 marca 1935 r.

L. D. V. 7270/4/35

w sprawie nieuznawania ksiąg handlowych przy wymiarze podatku przemysłowego.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 2006/33.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Żabicki i Sędziowie: Okulicz, Dr. Szafran, przy udziale protokólanta Zawadzkiego, w sprawie ze skargi Firmy „Przedsiębiorstwo Handl.-Przem. „Linolgum" S-ka z ogr. odp. w Warszawie na orzeczenie Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z dnia 16 listopada 1932 r. w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1930, — po przeprowadzonej dnia 23 stycznia 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, jakoteż wywodów zastępcy strony skarżącej adw. Rosenberga, —
uchyla zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządza zwrot wniesionej opłaty.

Powody.

Firma „Linolgum", spółka z ogr. odp. w Warszawie, która w roku 1930 prowadziła przedsiębiorstwo detalicznej sprzedaży cerat i wyrobów gumowych, w zeznaniu o obrocie, w terminie złożonem, wykazała do opodatkowania obrót w kwocie 173.650,53 złotych i 5.820,42 zł tytułem prowizji, oświadczając gotowość przedstawienia ksiąg handlowych na poparcie wykazanego obrotu. Właściwy Urząd Skarbowy uznał księgi handlowe za nieprawidłowe i ustalił obrót na sumę 350.000 zł, opodatkowując go według 2% stawki. Odwołania firmy od wymiaru podatku Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie orzeczeniem z 16 listopada 1932 Zop. 7/X nie uwzględniła. Na to ostatnie orzeczenie skierowaną została skarga do Trybunału, który rozważył, co następuje:

Księgi handlowe firmy zostały uznane za nieprawidłowe z tego powodu, że postępowanie upadłościowe nie usprawiedliwia niedokładności w księgach handlowych, polegających na niezapisaniu do ksiąg tranzakcyj z firmą „Wikander i S-ka" na kwotę 5.667 zł. Skarżąca broniła się w odwołaniu tem, że dwie faktury, opiewające na tę sumę, noszą datę dnia 21 listopada 1930, a nadesłane zostały przez firmę „Wikander" dnia 23 listopada 1930 kuratorowi masy upadłości, która to upadłość ogłoszoną została dnia 19 listopada 1930, że więc wpisa-

nie wymienionych tranzakcyj było nie tylko prawnie niedopuszczalne, ale i technicznie niemożliwe, gdyż kurator zabrał księgi i on je przedłożył urzędowi skarbowemu do rewizji. Te same zarzuty powtarza skarga. Władza pozwana—zresztą dopiero w odpowiedzi na skargę — wywodzi, że okoliczności te nie mogą mieć wpływu na obowiązek uwidocznienia tranzakcyj w księgach, a mogą conajwyżej dać powód do badania, czy niezaksięgowanie nastąpiło z winy spółki czy kuratora, oraz że okoliczność, iż płatnikowi nie można przypisać złej woli nie ma wpływu na ocenę prawidłowości ksiąg w rozumieniu art. 76 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, przyczem władza powołuje się na wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 3 grudnia 1929 L. Rej. 2809/28. Powołanie się na ten wyrok jest atoli o tyle nietrafne, że w sprawie niniejszej nie chodzi o złą wolę płatnika, lecz o kwestję prawnej i faktycznej niemożności dokonania wpisów. Trybunał przychylił się w tym względzie do wniosków skargi. Nie jest mianowicie sporny fakt i czas ogłoszenia upadłości, nie przeczy też władza, że księgi od dnia upadłości t. j. 19 listopada 1930 do dnia rewizji t. j. 7 marca 1931 znajdowały się u kuratora masy upadłości. Otóż w myśl art. 442 K. H. upadły, licząc od dnia upadłości traci z samego prawa zarząd majątku, a w myśl art. 463 tegoż kodeksu księgi upadłego mają być oddane kuratorowi przez komornika, który ma obowiązek poprzednio je zamknąć. Dalsze prowadzenie interesów upadłego nie jest przewidziane, gdyż upadły względnie kurator winien sporządzić bilans majątku (art. 470—473 K. H.), przy pomocy ksiąg i papierów upadłego, a z natury rzeczy wynika, że czynności kuratora nie są czynnościami upadłego i wynik ich nie może być wpisywany do ksiąg handlowych upadłego. Z tego więc powodu, że tranzakcja dokonana przez upadłego nie została wpisana do ksiąg, nie można w myśl art. 76 ustawy o państwowym podatku przemysłowym uznać ksiąg tych za nieprawidłowe, jeśli tranzakcja ta przed ogłoszeniem upadłości wpisaną być nie mogła. Gdy nie jest sporne, że dokumenty (faktury), na podstawie których wpis miał być dokonany, nadeszły już po ogłoszeniu upadłości, przeto niewpisanie tych tranzakcyj do ksiąg nie może szkodzić prawidłowości ksiąg. Jeżeli księgi do czasu zamknięcia i oddania kuratorowi prowadzone były prawidłowo, co nie jest przedmiotem sporu, a mimo to nie zostały wpisane do nich wszystkie tranzakcje, to tranzakcje niewpisane do ksiąg ustalone być winny na podstawie zapisków i papierów kuratora. Wobec tego ten zarzut skargi należało uznać za uzasadniony.

Stosunku komisu władza nie uznała z tego powodu, że obliczenie prowizji według faktur zakupów, a nie cen sprzedażnych nie odpowiada warunkom komisu i uniemożliwia stwierdzenie, czy spółka nie sprzedawała towarów po dowolnych cenach. Skarga zaś powołuje się na zawarte umowy komisowe i twierdzi, że nie stoi na przeszkodzie uznaniu komisu fakt obliczenia prowizji komisowej przez dodanie jej do cen faktur, o ile tak stanowi umowa komisowa. Wywodzi dalej skarga, że dla stwierdzenia, czy spółka nie sprzedawała towarów po dowolnej cenie, służą inne dowody, a przedewszystkiem księgi handlowe. Władza w odpowiedzi na skargę wyjaśnia, że tylko prawidłowe księgi handlowe mogłyby dać możność stwierdzenia, czy tranzakcje mają charakter komisowy oraz możność obliczenia wysokości komisowego. Tym sposobem i w tym punkcie spór sprowadza się do kwestji prawidłowości ksiąg. Ponieważ, jak wyżej wywiedziono, księgi zostały uznane bezzasadnie za nieprawidłowe, przeto żądanie skargi i w tym punkcie należało uznać za zasadne.

Wobec powyższego należało zaskarżone orzeczenie uchylić z powodu wadliwego postępowania w myśl art. 84 p. 3 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym Dz. Ust. poz. 806/32 i zarządzić w myśl art. 95 ust. 1 tegoż rozporządzenia zwrot opłaty od skargi.

Warszawa, dnia 23 stycznia 1935 r.

Podpisy:

(—) *Żabicki*, (—) *Okulicz*, (—) *Dr. Szafran*

— — — — — — — — — — — —

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, imieniem władzy pozwanej, powyższy wypis wyroku oraz zwraca akta administracyjne nadesłane przy piśmie z dnia 8 sierpnia 1933 r. L. D. V. 35575/4/33.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1935 r.

Prezes: (—) *Dr. Birgfellner*

Do
Ministerstwa Skarbu
imieniem
Izby Skarbowej Grodzkiej
w Warszawie

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(podpis nieczytelny)

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 7270/4/35

Warszawa, dn. 5 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

———

163.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 marca 1935 r.

L. D. V. 7698/4/35

w sprawie rozpoznawania odwołań (pism) wniesionych przez syndyków lub pełnomocników bez powołania się na pełnomocnictwo.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 4967/33

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Żabicki i Sędziowie: Dr. Małek, Bartak, przy udziale protokólanta Zawadzkiego, w sprawie ze skargi Banku Komercjalnego Sp. Akc. w Krakowie na orzeczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1933 r. L. D. V. 12502/4/33 w przedmiocie podatku przemysłowego od obrotu za rok 1930, po przeprowadzonej dnia 8 stycznia 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego — sprawozdawcy, —
uchyla zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządza zwrot wniesionej opłaty.

P o w o d y.

Spór między skarżącą spółką akcyjną pod firmą „Bank Komercjalny Sp. Akc. w Krakowie" i Ministerstwem Skarbu jako władzą pozwaną toczy się o zagadnienie, czy odwołanie, wniesione w imieniu spółki przez syndyka i przez niego podpisane pod firmową pieczątką spółki, bez powołania się na pełnomocnictwo, obowiązuje władzę do nadania temu pismu właściwego biegu w postępowaniu administracyjnem, czy też uprawnia ją do pozostawienia pisma bez rozpoznania dla braku właściwego podpisu.

Skarżąca twierdzi w skardze, że każde pismo wniesione z wiedzą i z woli strony bezpośrednio zainteresowanej, o ile z jego treści widoczny jest cel wniesienia, obowiązuje władzę do rozpatrzenia go mimo, że jest dotknięte wadliwością formalną, albowiem wadliwość taka winna być usunięta drogą bezpośredniego porozumienia się ze stroną, przyczem skarżąca powołuje się na przepis art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem Dz. U. poz. 341.

Władza pozwana zwalcza ten pogląd.

O ile władza podnosi w obronie swego zapatrywania, że powołany przepis, jako umieszczony w rozdziale V rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem, z mocy art. 112 lit. b. nie rozciąga się na postępowania w sprawach dotyczących państwowych podatków bezpośrednich, a zatem także w sprawach podatku przemysłowego, o który w sporze chodzi, to ma ona teoretycznie rację. O ile ona natomiast w celu poparcia swego stanowiska powołuje się na wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 22 czerwca 1928 r. L. Rej. 1139/26, to popada ona w oczywistą sprzeczność ze stanem faktycznym, na którego podstawie ten wyrok zapadł. Otóż wyrok zapadł na skargę kasacyjną w trybie postępowania sądowego. W postępowaniu tem obowiązują ustawą przewidziane wymogi formalne, a mianowicie podówczas obowiązująca ustawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym z dnia 3 sierpnia 1922 r. Dz. U. poz. 400 ex 1926, przewidywała w art. 12, że skarga winna być podpisana przez adwokata legitymowanego do tej czynności właściwem pełnomocnictwem. To właśnie pełnomocnictwo nie wykazało prawidłowego podpisu firmowego strony skarżącej i dlatego skarga również nieprawidłowo podpisana, została pozostawiona bez rozpoznania. Powołanie się zatem na ten wyrok w wypadku konkretnym nie jest przekonywujące.

O ile chodzi o merytoryczną stronę spornego zagadnienia, to odrzucenie odwołania przeciw decyzji Izby Skarbowej z dnia 26 września 1931 r. L. W. II. 1272/B z tem uzasadnieniem, że odwołanie, pozostawione bez rozpoznania przez tę że Izbę, nie wykazywało właściwego podpisu, nie jest trafne. Pojęcie syndyka instytucji bankowej jest równoznaczne z pojęciem pełnomocnika. Skoro zatem adwokat Dr. N. Oberlaender wyraźnie wniósł odwołanie jako syndyk czyli w imieniu zastępowanego przez siebie banku, ale bez dołączenia pełnomocnictwa, to było rzeczą władzy, o ile miała wątpliwości co do legitymacji zastępczej adwokata, zażądać od niego dostarczenia właściwego upoważnienia do działania w imieniu spółki. Postępowanie administracyjno - podatkowe nie jest postępowaniem sądowem. Ścisłe i formalne rygory tego postępowania nie mogą być bez zastrzeżeń i we wszystkich wypadkach stosowane w postępowaniu podatkowem. W postępowaniu przed władzami podatkowemi nie obowiązuje przymus adwokacki, a zatem obrona własna podatnika bez asystencji prawniczej jest regułą. Z takim trybem postępowania—bez wyraźnego przepisu ustawy — trudno jest pogodzić rygorystyczne wymogi co do podpisu strony, jeżeli niema dostatecznych danych do wniosku, że pismo wniesione do władzy nie pochodzi od osoby w niem wskazanej, lub od jej zastępcy.

Przepis art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem wprawdzie nie ma zastosowania w postępowaniu administracyjno - podatkowem, gdy chodzi o podatki państwowe, ale też i żaden pozytywny przepis ustawy o podatku przemysłowym nie uprawnia do pozostawienia pisma odwoławczego bez rozpoznania jedynie z tego powodu, że jest ono podpisane przez osobę, wy-

stępującą w roli zastępcy z upoważnienia bez dołączenia tego upoważnienia do odnośnego pisma, względnie do uznania tego pisma a priori za pozbawione ważnej formy dla braku prawidłowego firmowego podpisu osoby zastąpionej.

Jeżeli w ustawie podatkowej lub w innej ustawie ogólnej brak przepisu pozytywnego w tym względzie, to raczej należy stosować zasadę liberalniejszą z dziedziny prawa pokrewnego, o ile cel postępowania podatkowego takiej analogji nie stoi na przeszkodzie. In concreto byłoby właśnie prawo postępowania administracyjnego takiem prawem z dziedziny pokrewnej, a cel postępowania wymiarowego względnie odwoławczego w płaszczyźnie podatku przemysłowego bynajmniej nie będzie wypaczony, jeżeli stronom zapewni się drogą liberalnej praktyki szerszą możność obrony prawnej.

Z powyższych rozważań wychodząc, Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał postępowanie władzy pozwanej za wadliwe ze szkodą dla skarżącego banku i orzekł uchylenie zaskarżonego orzeczenia po myśli art. 83 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 806 Dz. Ust., a zarazem zarządził zwrot opłaty w myśl art. 95 ust. 1 tego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 8 stycznia 1935 r.

Podpisy:
(—) *Żabicki*, (—) *Dr. Małek*, (—) *Bartak*.

— — — — — — — — — — — — —

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, jako władzy pozwanej, powyższy wypis wyroku oraz zwraca akta administracyjne nadesłane przy piśmie z dnia 25 listopada 1933 r. L. D. V. 46839/4/33.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1935 r.

Do
Ministerstwa Skarbu

Prezes: (—) *Dr. Birgfeller*
Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(podpis nieczytelny)

— — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 7698/4/35

Warszawa, dn. 5 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

164.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1935 r.

L. D. V. 3403/4/35

w sprawie świadectw przemysłowych dla rzemieślników sprzedających wyroby własnych warsztatów na targach i jarmarkach.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zwalnia rzemieślników prowadzących warsztaty (pracownie rzemieślnicze) na podstawie świadectw przemysłowych kategorji VIII (ósmej) przedsiębiorstw przemysłowych (Cz. II lit. c rozdz. XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) i posiadających karty rzemieślnicze, od obowiązku wykupywania odrębnych świadectw przemysłowych na sprzedaż wyrobów swoich warsztatów na rynkach w dnie targowe i jarmarczne.

W związku z powyższem upoważnia się Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do umorzenia na wniosek właściwego Urzędu Skarbowego wszczętego postępowania karnego zaległych należności za świadectwa przemysłowe oraz kar pieniężnych wymierzonych z tytułu niewykupienia przez wymienionych płatników odrębnych świadectw przemysłowych w roku 1935 i latach ubiegłych na określoną w ustępie pierwszym sprzedaż wyrobów własnych.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

165.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1935 r.

L. D. V. 2540/5/35

w sprawie parafowania ksiąg, prowadzonych przez fabryki zapałek.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na wykładnię Nr. 426, ogłoszoną w niniejszym numerze Dziennika Urzędowego w dziale: „Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych".

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

166.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 marca 1935 r.

L. D. V. 7573/2/35

w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowowzniesionych budowli.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 8181/33.

Odpis.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dr. Dubieński i Sędziowie: Dr. Sokołowski, Dr. Pomianowski, przy udziale protokólanta Cetnarowicza, w sprawie ze skargi Bronisława Gryzika w Warszawie na orzeczenie Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z dnia 26 września 1933 r. Nr. W. II. 219470/3/33 w przedmiocie ulg w podatku dochodowym z tytułu nowozwniesionej budowli, po przeprowadzonej dnia 22 stycznia 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, jakoteż wywodów zastępcy skarżącego adwokata Władysława Terczyńskiego, — uchyla zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z ustawą i zarządza zwrot opłaty od skargi.

Powody.

Po uchyleniu przez Najwyższy Trybunał Administracyjny z powodu wadliwego postępowania, mianowicie nierozprawienia się z istotnym zarzutem odwołania, wyrokiem z 3 lipca 1933 r. L. Rej. 3374/31 orzeczenia Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z 12 marca 1931 r. władza ta po ponownem rozpatrzeniu sprawy pozostawiła bez uwzględnienia odwołanie Bronisława Gryzika od orzeczenia 32 Urzędu Skarbowego w Warszawie, odmawiającego mu ulgi w podatku dochodowym z art. 33 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast poz. 372 Dz. Ust., podając w uzasadnieniu, że dom został wybudowany na imię żony odwołującego się, która dochodów osobistych, podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym, nie deklarowała.

Skarga na to orzeczenie zarzuca obrazę pow. przepisu rozporządzenia o rozbudowie miast z tego powodu, iż skarżący sam poniósł koszty budowy domu, a okoliczność, czy dom wybudował dla siebie, jest nieistotna.

Odpowiedź na skargę, wyjaśniając bliżej motywy zaskarżonego orzeczenia, wywodzi, iż spór dotyczył kwestji, czy skarżący, budując dom na imię żony, może być uznany za osobę, która wybudowała dom w rozumieniu przepisów p. 3 art. 33 rozporządzenia o rozbudowie miast, i że władza pozwana, opierając się na bezspornym stanie faktycznym, za taką osobę uznała hipoteczną właścicielkę domu, t. j. żonę skarżącego.

A zatem władza pozwana nie zaprzecza tej okoliczności faktycznej, na której skarżący opiera swe roszczenie, mianowicie, że on wybudował dom własnym kosztem, a odmawia mu ulgi dlatego, ponieważ tytuł własności domu został uregulowany na żonę. Jednak — jak to Najwyższy Trybunał Administracyjny już orzekł i uzasadnił w wyrokach z 26 czerwca 1934 r. L. Rej. 3439/32 (w sprawie Kazimierza Zambrzyckiego) i z 9 stycznia 1935 r. L. Rej. 6033/32 (w sprawie Ignacego Myszczyńskiego), ulga podatkowa z art. 33 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 kwietnia 1927 r. przysługuje osobie, na której ostatecznie koszt powstaje nowy objekt budowlany, i to skutkiem celowej działalności gospodarczej tej jednostki, skierowanej na powstanie nowego domu mieszkalnego, sposób zaś uregulowania tytułu własności nowozbudowanego domu nie przesądza kwestji prawa do tej ulgi.

Odmienne stanowisko władzy pozwanej, zajęte w zaskarżonem orzeczeniu, należało tedy uznać za niezgodne z ustawą i z tego powodu uchylić to orzeczenie.

Zarządzenie zwrotu opłaty opiera się na art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 806 Dz. Ust.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1935 r.

Podpisy:

(—) *Dr. Dubieński*, (—) *Dr. Sokołowski*, (—) *Dr. Pomianowski.*

Do
Ministerstwa Skarbu
imieniem
Izby Skarbowej Grodzkiej
w Warszawie.

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, imieniem władzy pozwanej, powyższy wypis wyroku, oraz zwraca akta administracyjne, nadesłane przy piśmie Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z dnia 22 stycznia 1934 r. Nr. W. II. 306434/3/33.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1935 r.

Prezes: (—) *Dr. Birgfeller*

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
MP. (—) nieczytelny.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 7573/2/35

Warszawa, dnia 13 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy), oraz wszystkim Urzędom Skarbowym.

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

167.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 marca 1935 r.

L. D. V. 8251/2/35

w przedmiocie określenia dochodu z wyrębów zwyczajnych i nadzwyczajnych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 lutego 1935 r. L. Rej. 5330/31 w sprawie Mikołaja Kowelina.

Skarga zarzuca dalej, że władza pozwana mylnie podzieliła wyrąb na zwyczajny i nadzwyczajny, gdyż wobec tego, że plan gospodarczy był unieważniony, a wyrąb dokonywany był na mocy osobnego zezwolenia celem zwalczania kornika, cały wyrąb był wyrębem nadzwyczajnym. Zarzut ten nie może być uznany za trafny. Art. 15 ustawy bowiem uznaje za wyrąb nadzwyczajny wyrąb, przewyższający plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu. Przepis ten nie uzależnia kwalifikacji wyrębu od istnienia planu gospodarstwa, lecz przeciwnie, na wypadek braku takiego planu nadaje jako dalsze miarodajne kryterjum naturalny przyrost lasu. Tylko ten albo zgodnie z planem gospodarczym, albo odpowiednio do naturalnego przyrostu dokonany wyrąb uznaje ust. 4 art. 15 za wyrąb zwyczajny; wyrąb zaś ponad te normy jest dopiero wyrębem nadzwyczajnym. Skoro w rozpoznawanym wypadku skarżący wskutek zakazu cięcia wydanego 27 kwietnia 1925 od tego czasu do 15 marca 1929 wyrębów zwyczajnych realizować nie mógł, i wskutek tego posiadał etaty zwyczajne, zaoszczędzone z lat poprzednich, przeto miała władza pozwana w tym stanie faktycznym w związku z przytoczonemi postanowieniami art. 15 ustawy podstawę do podzielenia dochodu na dochód z wyrębu zwyczajnego i nadzwyczajnego.

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 8251/2/35.

Warszawa, dnia 13 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy), oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

168.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 marca 1935 r.

L. D. V. 8984/1/35

w sprawie uproszczenia postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do drobnych rolników.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem dostosowania terminów poboru należności publiczno - prawnych, przypadających od drobnych rolników, do okresów właściwych, oraz obniżenia kosztów z poborem tych należności związanych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

I. Upoważnia się urzędy gminne do poboru na podstawie nakazów płatniczych, rozkładów gminnych, list poborowych (woj. zachodnie) i gminnych ksiąg bierczych (woj. południowe), podatku gruntowego, przypadającego od właścicieli gospodarstw rolnych do 15 ha (płatników indywidualnych) oraz w jednostkach zbiorowych bez względu na obszar posiadanego w nich gruntu, w ciągu dni 60-ciu od ustawowych terminów płatności tego podatku, t. j. do dnia 1 lipca i 1 lutego każdego roku przez gminne organa poborowe z doliczeniem ulgowych odsetek za odroczenie.

Pobrane w tych okresach należności urzędy gminne wpłacać winny do kas urzędów skarbowych w dniach 1 i 16 każdego z dwóch miesięcy okresów ulgowych.

W stosunku do płatników wyżej wyszczególnionych, którzy nie zechcą dobrowolnie wskutek jawnej niechęci uiścić podatku na ręce poborców gminnych w okresach przytoczonych, winny być zastosowane środki egzekucyjne w celu przymusowego ściągnięcia należności nawet w ciągu tych okresów.

W związku z tem winny urzędy gminne po stwierdzeniu faktów świadomej niechęci bezzwłocznie, a więc przed upływem 60-dniowego okresu ulgowego sporządzić wykaz imienny tego rodzaju płatników i przesłać go do urzędu skarbowego dla wdrożenia postępowania egzekucyjnego.

Urzędy skarbowe po otrzymaniu tego rodzaju wykazów przystępują do egzekucji na zasadach ogólnych.

Po upływie 60 - dniowego okresu urzędy gminne sporządzają nadto w dotychczasowym trybie wykazy pozostałych rolników omawianej kategorji, którzy podatku nie uiścili w tych okresach (względnie gminne księgi biercze) i przesyłają je również do urzędu skarbowego dla celów egzekucyjnych.

II. Urzędy skarbowe przystępują do egzekucji zaległości na rzecz obcych wierzycieli jednocześnie z wdrożeniem egzekucji I lub II raty podatku gruntowego, a więc w okresach po dniu 1 lipca, względnie 1 lutego każdego roku. W związku z tem wierzyciele obcy winni przesyłać urzędom skarbowym tytuły wykonawcze w czasie, któryby uwzględniał przytoczone okresy prowadzenia akcji egzekucyjnej. Tytuły wykonawcze, otrzymane po upływie jednego z tych terminów, będą egzekwowane w drugim terminie.

III. W związku z zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie uzupełnienia instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 153) urzędy skarbowe przygotują na podstawie wykazów zaległości (gminnych ksiąg bierczych), otrzymanych z urzędów gminnych, zbiorowe upomnienia dla tych rolników, na wszelkie zaległości, a więc podatku gruntowego wraz z dodatkiem komunalnym oraz na zaległości, przypadające na rzecz obcych wierzycieli i prześlą je do właściwych urzędów gminnych wraz z upomnieniami indywidualnemi, celem doręczenia poszczególnym płatnikom.

Urzędy gminne obowiązane są przekazać upomnienia zbiorowe wraz z załącznikami sołtysom w ciągu dni 7-miu od daty otrzymania dla ogłoszenia płatnikom treści upomnień i doręczenia im upomnień indywidualnych, oraz zwrócić urzędowi skarbowemu upomnienie zbiorowe wraz z wypełnionym odcinkiem „potwierdzenie odbioru", najpóźniej w terminie następnych dni 7-miu, przyczem w rubryce „Uwagi" tychże, winna być poczyniona wzmianka, przeciw którym płatnikom należałoby wszcząć egzekucję w pierwszej kolei z uwagi na stopień ich zamożności lub złośliwe uchylanie się od zapłaty.

Urzędy skarbowe po otrzymaniu drugich egzemplarzy upomnień wraz z dowodami doręczeń wszczynają egzekucję przedewszystkiem przeciw płatnikom zamożniejszym i opornym.

Egzekucja zaległości podatku gruntowego za I półrocze oraz zaległości, wymienionych w tytułach wykonawczych, otrzymanych przez urzędy skarbowe od obcych wierzycieli w temże I półroczu, może być w odniesieniu do płatników ekonomicznie słabszych, a zwłaszcza o ile chodzi o zaległości drobniejsze, przeprowadzona rownocześnie z egzekucją zaległości podatku gruntowego i innych za II półrocze.

Z pobieranych kwot należy przedewszystkiem pokrywać zaległości skarbowe.

Izby Skarbowe winny czuwać nad ścisłem i terminowem wykonaniem niniejszego zarządzenia. Urzędom skarbowym zaleca się omówienie trybu postępowania w sprawach unormowanych wspomnianem zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 lutego b. r. i niniejszem okólnikiem z przedstawicielami władz administracji ogólnej i zarządami gminnemi.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

169.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 marca 1935 r.

L. D. VI. 1966/4/35

w sprawie stosowania uzupełniającej tabelki redukcyjnej III dla mocy 100%

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Rejonów Kontroli Skarbowej.

W uzupełnieniu tablicy redukcyjnej III Ministerstwo Skarbu podaje poniżej tabelkę dla mocy 100% i zarządza stosowanie jej w przypadkach, gdy zachodzi konieczność obliczania ilości litrów alkoholu w odwodnionym spirytusie przy mocach 99,95% i wyższych, t. j. gdy moc powinna być zaokrąglona do 100%, względnie gdy zbadana moc stanowi 100%.

Uzupełniająca tabelka redukcyjna III do obliczania ilości alkoholu w litrach dla mocy 100%.

Ilość alkoholu w litrach przy 15°C dla mocy 100%:

Waga w kg	100%
10	12,61
20	25,21
30	37,82
40	50,42
50	63.03
60	75,64
70	88,24
80	100,85
90	113,45
100	126,06
110	138,67
120	151,27
130	163,88
140	176,49
150	189,09
160	201,70
170	214,30
180	226,91
190	239,52
200	252,12
210	264,73
220	277,33
230	289,94
240	302,55
250	315,15
260	327,76
270	340,36
280	352,97
290	365,58
300	378,18

Waga w kg	100%
310	390,79
320	403,40
330	416,00
340	428,61
350	441,21
360	453,82
370	466,43
380	479,03
390	491,64
400	504,24
410	516,85
420	529,46
430	542,06
440	554,67
450	567,27
460	579,88
470	592,49
480	605,09
490	617,70
500	630,30
510	642,91
520	655,52
530	668,12
540	680,73
550	693,34
560	705,94
570	718,55
580	731,15
590	743,76
600	756,37
610	768,97
620	781,58
630	794,18
640	806,79
650	819,40
660	832,00
670	844,61
680	857,21
690	869,82
700	882,43
710	895,03
720	907,64
730	920.25
740	932,85
750	945,46
760	958.06
770	970,67
780	983.28
790	995,88

Za Kierownika Departamentu:

(—) *Zaremba*,
Naczelnik Wydziału.

170.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1935 r.

L. D. IV. 4070/2/35

w sprawie rozdrabniania w składach celnych szmat, skrawków tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszonych wyrobów dzianych.

Do

Urzędów Celnych w Gdyni, Lwowie, Łodzi i Warszawie.

Na podstawie postanowień ust. 2 lit. „d" art. 66 oraz ust. 9 art. 71 prawa celnego, dotyczących praw i obowiązków osób składających (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), zezwala się na rozdrabnianie (krajanie, cięcie, szarpanie i t. p.) w publicznych i prywatnych składach celnych, położonych w siedzibie Urzędów Celnych w Gdyni, Lwowie, Łodzi i Warszawie, szmat, skrawków tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszonych wyrobów dzianych celem doprowadzenia ich do stanu podpadającego pod pkt. 1, pozycji 719 taryfy celnej.

W związku z dokonywaniem wymienionych wyżej czynności mają zastosowanie przepisy § 66 i 71 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych z następującemi uzupełnieniami:

wniosek o rozdrobnienie, złożony przez stronę stosownie do wspomnianych przepisów instrukcji manipulacyjnej, urząd uwzględni tylko wówczas, gdy przedsiębiorstwo składowe, w którem towar ma być rozdrobniony,

przeznaczy dla dokonywania tych czynności specjalne pomieszczenie składowe całkowicie izolowane od reszty pomieszczeń składu, zaopatrzone w wentylatory i urządzenia, umożliwiające doprowadzenie towaru do stanu podpadającego pod punkt 1 poz. 719 taryfy celnej oraz

dostarczy na żądanie urzędu celnego dla funkcjonarjuszów celnych nadzorujących rozdrabnianie specjalnych kostjumów (kombinezonów), masek, rękawic i t. p. środków ochronnych.

Przy rewizji wewnętrznej towaru, przeprowadzonej przed rozpoczęciem rozdrabniania, należy ustalić i odnotować na wniosku, czy towar w rozumieniu taryfy celnej jest wielobarwny, czy jednobarwny; ustalenie takie będzie miarodajne dla zastosowania do rozdrobnionego towaru przy ostatecznej jego odprawie punktu 1-go lit. „a" względnie pkt. 1 lit. „b" pozycji 719 taryfy celnej. Ustalanie przed rozdrobnieniem pozycji taryfy celnej dla szmat, skrawków tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszonych wyrobów dzianych, które ze względu na

ich stan użytkowy lub wymiary nie podpadają pod pkt. 1 pozycji 719 taryfy celnej, nie jest wymagane.

Szmaty, skrawki tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszone wyroby dziane, doprowadzone przez rozdrobnienie do stanu podpadającego pod pkt. 1 poz. 719 taryfy celnej, urzędy celne odprawiają ostatecznie według tegoż punktu i pozycji taryfy celnej, przyczem jednobarwne szmaty, skrawki tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszone wyroby dziane urzędy celne będą zwalniać od cła po przedstawieniu przez stronę pozwolenia Ministerstwa Skarbu w myśl uwagi do pozycji 719 taryfy celnej.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędów w Nr. 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Nr. 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu należy sprostować następujące błędy:

str. 214, lewa szpalta, wiersz 5 od góry wydrukowano „§ 41" winno być „§ 47";

str. 215, lewa szpalta, wiersz 7 od dołu wydrukowano „ograniczony" winno być „organiczny".

Komunikat
Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej o ciągnieniu II-klasy 32-ej Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej podaje do wiadomości, że wsypywanie do kół loteryjnych zwitków z numerami losów, wylosowanemi w klasie I-ej, oraz wygranemi, oznaczonemi w planie gry II-ej klasy 32-ej P. P. L. K., odbędzie się w środę, dnia 20 marca 1935 r. o godz. 8-ej z rana w Warszawie, przy ul. Długiej 50, Biuro Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, wobec Komisji Rządowej, przy współudziale dwuch obywateli miasta st. Warszawy, delegowanych przez Prezydenta miasta.

Ciągnięnie II-ej klasy 32-ej Polskiej Państwowej Loterji Klasowej rozpocznie się w dniu 20 marca o godz. 9-ej, zaś w dniach: 21, 22 i 23 marca 1935 r. o godz. 8-ej z rana, w tym samym lokalu, również publicznie wobec Komisji Rządowej w podanym wyżej składzie.